

1 Sabotører og Kai Hansen

da den første sabotagegruppe blev oprettet i Odense og Peder blev optaget i den, blev der spurgt om vi kunne stille vor lejlighed til rådighed som samlingssted og det sagde vi ja til, så derfor var det uundgåeligt at jeg fik noget kendskab til hvad der foregik og et enkelt tilfælde hjalp lidt til, jeg tænkte på det tidspunkt Kai Hansen at hende, han var leder af gruppen, elektriker, kommunist, og dygtig organisator. - Når der skulle være aktion, fik jeg besked i forvejen, dels for at der ikke skulle være gæster, at Palle var på sit værelse eller legede med hansens børn og ikke kom hjem for de alle var gået, og at jeg sørgede for at een af mine afdelingsmedlemmer holdt sig hjemme og ikke gik på restauranterne sidst dage før de skulle ud sabotage. - De kom to og to, og var i alt 14, senere blev de flere. Jeg kendte gennem en række år nogle af dem: Otto og Bjarne Jacobsen, Lise Olsen, Charles Beck, "Fanny" Paulsen

11
"Hemming", Robert Andersen, Staud "Walter"
Læste jeg først at hende, da de kom ind i gruppen. Min mand var med den første tid men engang sprang en "bombe" for tidligt jeg tror, han fik en sjæk, og der begyndte et opstå forhindringer, men han skulle ud på sabotage, den ene gang sprang kadeden af cyklen, den anden gang skingtede dynamoren den tredje gang var der noget andet i vejen jeg følte, at han var blevet bange, og sagde t. Min. "Tug ham ud af gruppen og slet ham til noget andet..." og så blev han over i studierne arbejdet, og det var mere hans felt - det var først jernbanesabotage, gruppen arbejdede med, så udviklede sig til andre områder vi havde forbindelse til mange steder, og befolkningens tilslutning blev større og større, jeg kunne høre om af med de illegale blev de til en masse husstande i de overliggende gader. Det var et farligt arbejde, og flere af sabotørerne måtte nogle måneder i fængsel både Tommy og Kai var i fængsel to måneder for Kai's vedkommende, men det blev først rigtig farligt, da Typherson, overtog det.

1/2
Ergang kom Kai, jeg lukkede ham ind
og han sagde, "kan vi ikke gå ind på
Pelles værelse, du skal ikke tænke lys" da
vi kom derind sagde han, "seh den hånd
fjern" han gav mig noget i hånden, det
var et møbelskrap, men det
var ikke altsammen møbler, "kan du
gætte hvad det er" "nej ikke helt" "det
er typen værktøj, det kender du, du
skal give det videre til den sabotør, der
kammerens lidt" — jeg kendte ikke
alle sabotører, men brødrene Jacobsen
og fru Sel. Jørgensgade 113, hvor min datter
en aften blev passet, og Charles Beck
og Christian Olsen havde boet hos os fra
da var teeninge, de andre kendte jeg enten
kun af udseende eller alst ikke, og jeg lukke-
de dem bare ind og viste dem vej til
stuen, til de blev sat til lokaliteterne —
de kom meget stilfærdigt og gik også stille
deres vej, og så stod jeg der tilbage i den
mørke lylighed ved altvinden og ventede på
glimtet af en sprængning, og på min mand, der
kom stille listende op ad trappen —

1/2
det havde også sine morsomheder, Charles
Beck f.eks. var kendt af politiet, han var
med ved demonstrationer i de første år, hvor
der var mange arbejdslose (for byen) og var
også med de få år hvor man havde det der
kaldte arbejdslosheden, de var iført bluser af
brigejernet stof så vidt jeg husker og plankede
være demonstrationer, ergang blev den stand-
sd af politiet sent om aftenen under en valg-
kamp, han havde en masse D.K.P. plakater
med og en spand med blister, De tog ham med
på politistationen, hvor han fortalte ombe-
tjenten at han kun var på vej ud til en
kammerats kolonihave, han havde lovet at tape-
sere hans lysthus. "Om maten?" spurgte
ombejtjenten, "jeg arbejder jo om dagen" svarede
Charles "Med plakater?" "ja, han kan da
godt lide vores plakater, de er da også kabare-
t i farver!" "Den historie tror vi ikke på"
ja, så må De ringe til min kammerat og
fortælle om det passer, jeg har desuden også må-
lem til Kolonihavens hovedport!" Charles
viste mig den fjern, Der blev omgående ringet

Til Kammeraten --- ja, det passede at havde
bedt Charles om at Tapesere, og med plakater.
Politiet måtte lade ham gå.

Eengang senere, og det var under besættelsen,
når der blev undersøgt hos Charles, som kom
hjem under hulkumblyet, og blev vist med "Nå,
nu har vi Dem Charles Beck, denne gang slip-
per De ikke uden om med en historie." "Jeg
ved ikke, hvad De mener." "Denne brikke
illegale blade fandt vi oven på deres skab!!"
"Nå, dem, det er ikke mine, jeg fandt dem på en
benk i Klunke Mose, da jeg satte mig, var der
en ældre mand, der lige rejste sig og gik, og så
opbrugede jeg blinken, jeg turde ikke lade dem
ligge, hvis nogen havde set mig sætte sig der
ville de tro det var mine, så jeg tog dem med
hjem og bad min kone aflever dem på politista-
tionen for mig, enten har hun ikke haft tid
eller er hun bare glemt det." "Kone så med
og vis os, hvor den bank er." "De hørte ved
gænnen om Klunke Mose -- alle bankerne var
taget ind på grund af årtiden, Charles blev lidt
med om ørene, da de hørte igænnen Mosen,

men da de kom i nærheden af slusen, stod de
en eneste bank tilbage, og lige netop den bank
har havde siddet på --- han var stabschefen for
fulgte uskyldighed og havde tilfreds hjem,
men med tab af de illegale blade. -- De dansk
politi måtte ikke at få fat i ham, heller ikke
under sabotagen, men til sidst fandt tyskerne
frem til ham og vi mødtes under fortid af mig
på husmandstræen.

Hai kom en dag og skulle have nogle søkter
og en del stort indpakningspapir, som jeg
kunne skaffe det. -- Peder havde opgjort sit
arbejde, så det var nok, og søkterhus, og
holdt en avisbutik på Nybergsgade, og lidt senere
en iskiosk ved siden af. Jeg tog alle adresse
sedlerne af papiret fra Bladpraktiserne, og
fede nogle søkter. Sabotørerne fik materialer
og gik som sædvanlig to og to, denne
gang kom barnens søngetræ, hvor der holdt
en godsog med våben. De første sabotører
havde kraftige redskaber med til at ordne låsene
på veggen, da det var ordret forsvaret de mest
par kom nogle gæster i søkter som de bragte

VII/
på cykelstygnet, og sådan blev det ved til det sidste par, der anbragte papiret under vogneren og antændte det. Desværre blev en jernbanemand til at se det, så han turde ikke andet end slukke ildet og anmeldte det. - Det var ikke spærretid endnu, så folk smilede fortaende når de så nogle kvamme trækende med belæssede cykler, de troede de var halve grissemænd havde været ude at hamstre. - Desværre slaprede en stor dreng ud med, at han havde set hvor nabmene havde stået et par timer inden de blev gemt og så blev historien rullet delvis op af det danske politi, men nåede dog ikke så langt som til gæbber. — men derimod blev politiet til os, de havde med deres teknisk undersøgt papiret og selv om mærkesedlerne fra blad-papirpartiet var fjernet, havde de fundet aftryk af adressen, men vi betydede, at vi med det samme bragte papiret til aktupakker og da de hventen fandt noget ved kiosken eller i vest Kælderrum, lod de bøger falde, for de kunne jo være stjålet af andre ved kiosken, eller også var det bare en fejlde politiet stillede.

VIII/
Albert Andersen havde været arrestert, og blev ud til os, Marie var med, og vi inviterede dem til middag, Albert fortalte os og morede sig over at de havde ladet ham gå, men jeg vidste at leede for meget, til at jeg kunne tie stille.
"Hør nu Alfbed, jeg tror, du skal tage det mere alvorligt, det er ikke umuligt, at de kommer igen, du må hellere forberede dig på at flytte til andet sted her." Albert bankede på sin Pibe og blev tavst og eftertænksom, desværre nåede han ikke at følge et godt råd, han kunne i Skuthøj hvor han døde i 1944. — Bræder Andersen, der hed Aksel Andersen blev taget af tyskerne, det chokerede os allesammen, han var afholdt af i vide brede af befolkningen. —

Erindringer – Sabotøren (Uddrag)

Da den første sabotagegruppe blev oprettet i Odense, og Peder blev optaget i den, blev der spurgt om vi kunne stille vor lejlighed til rådighed som samlingssted, og det sagde vi ja til, så derfor var det uundgåeligt, at jeg fik noget kendskab til, hvad der foregik, og i enkelte tilfælde hjalp lidt til. Jeg lærte på det tidspunkt Kai Hansen at kende, han var leder af gruppen, elektriker, kommunist, og dygtig organisator. Når der skulle være aktion, fik jeg besked i forvejen, dels for at der ikke skulle være gæster, at Pelle var på sit værelse eller legede med Larsens børn og ikke kom hjem før de alle var gået, og at jeg sørgede for, at en af mine afdelingsmedlemmer holdt sig hjemme og ikke gik på restaurant de sidste dage før de skulle ud på sabotage.

De kom to og to, og var i alt 12, senere blev de flere. Jeg kendte gennem en række år nogle af dem. Otto og Ejner Jacobsen, Chr. Olsen, Charles Beck, "Tonny" Poulsen, "Henning", Robert Andersen, Staub, "Walther", lærte jeg først at kende, da de kom ind i gruppen. Min mand var med den første tid, men engang sprang en "bombe" for tidligt. Jeg tror han fik et chok og der begyndte at opstå forhindringer, når han skulle ud på sabotage, den ene gang sprang kæden af cyklen, den anden gang svigtede dynamoen, den tredje gang var der noget andet i vejen. Jeg følte, at han var blevet bange, og sagde til Kai "Tag ham ud af gruppen og sæt ham til noget andet." og så kom han over i studiekreds arbejdet, og det var mere hans felt.

Det var først jernbanesabotage gruppen arbejdede med, så udviklede det sig til andre områder, vi havde forbindelse til mange steder og befolkningens tilslutning blev større og større, jeg kunne komme af med de illegale blade til en masse husstande i de omliggende gader. Det var et farligt arbejde, og flere af kammeraterne måtte nogle måneder i fængsel, både Tonny og Kai var i fængsel (10 måneder for Kais vedkommende) men det blev først rigtig farligt, da tyskerne overtog det.

Engang kom Kai, jeg lukkede ham ind og han sagde: "Kan vi ikke gå ind på Pelles værelse, du skal ikke tænde lys" da vi kom ind sagde han "ræk din hånd frem" han gav mig noget i hånden, det var ikke alsammen nøgler. "Kan du gætte hvad det er?", "Nej ikke helt", "Det er tyveværktøj, det lange er en dirke, du skal give det videre til den sabotør, der kommer om lidt.

Jeg kendte ikke alle sabotørerne, men brødrene Jacobsen oppe fra Skt. Jørgens gade 113, hvor min datter en overgang blev passet, og Charles Beck og Christian Olsen havde kommet hos os fra de var

lærlinge, de andre kendte jeg kun af udseende eller slet ikke, og jeg lukkede dem bare ind og viste dem vejen til stuen, til de blev van til lokaliteterne.

De kom meget stilfærdigt, og gik også stille deres vej, og så stod jeg der tilbage i den mørke lejlighed ved altandøren og ventede på glimtet af en sprængning, og på min mand, der kom stille listende op ad trappen. (...)

Albert Andersen havde været arresteret, og kom ud til os, Marie var med, og vi inviterede dem til middag. Albert fortalte løs og morede sig over at de havde ladet ham gå, men jeg vidste allerede for meget til, at jeg kunne tie stille. ”Hør nu Albert, jeg tror, du skal tage det mere alvorligt, det er ikke umuligt, at de kommer igen, du må hellere forberede dig på at flytte et andet sted hen” Albert bakkede på sin pibe og blev tavs og eftertænksom, desværre nåede han ikke at følge et godt råd, han havnede i Stutthof, hvor han døde i 1944. (...)